

Slovo k povzbuzení na čtvrtek 16. dubna 2020, na Čtvrtek v oktávu velikonočním...
Biblická čtení: Sk 3,11-26; Ž 8; Lk 24,35-48

Milé sestry, milí bratři,

máme čtvrtek velikonočního oktávu, další den prodloužené oslavy Zmrtvýchvstání Páně na celých osm dní, stále jsme duchovně v neděli Kristova zmrtvýchvstání. Zejména evangelijní úryvky nás tam stále přenášejí. Včera jsme četli, co se stalo odpoledne a večer: Jak dva z širšího okruhu Ježíšových učedníků odešli z Jeruzaléma směrem do Emauz, vzkříšený Kristus, proměněný a nepoznán, se k nim cestou připojil, nejprve začal „otevírat Písma“, že se jim „srdce z toho rozhořelo“, a pak se v Emauzích dal poznat při „lámání chleba“, že jim jakoby „šupiny spadly z očí“, on jim však záhy zmizel a ti dva se ihned vydali na zpáteční cestu do Jeruzaléma, vyhledali tam apoštoly a začali jim zvěstovat, co zažili.

Dnes slyšíme, co bylo dál: Když o tom v Jeruzalémě společně mluvili, najednou se mezi nimi znovu stanul zmrtvýchvstalý Kristus, ukázal své probodené ruce a nohy, pojedl a znovu začal ukazovat, jak už ve starozákonních proroctvích je možné číst, že Mesiáš bude muset trpět a vstane z mrtvých a že to se stalo, když mají nyní Zmrtvýchvstalého před sebou.

Opět je mnohé, nad čím bychom se mohli u dnešního úryvku zastavit a nad čím – zejména v rámci hledání duchovního smyslu Božího slova – rozjímat. Máme navíc před sebou opět všechna velká velikonoční tajemství prolínající v různých obměnách všemi evangelijními svědectvími (a tím pádem i tím dnešním): Ježíšovo vzkříšené tělo je proměněné, proto není opět tak snadno rozpoznatelné. Je zároveň tím tělem, které bylo zmučeno a zabito, proto nese rány po hřebech, na rukou a na nohou. Je již vzkříšené do světa Božího, vzkříšený Ježíš přichází a zase mizí a setkání s ním vzbuzuje posvátnou bázeň. Na druhou stranu si jeho tělo ještě ponechalo některé pozemské vlastnosti, mluví, je možné se ho dotknout, je možné s ním pojíst. Tak tomu bude až do jeho nanebevstoupení.

To vše je jistě hodné naší pozornosti, hodné našeho rozjímání, ale zkusme dnes svou pozornost zaměřit jen na jeden jediný detail, na samotný začátek dnešní události: „Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: Pokoj vám“. Celé večerní zjevení Zmrtvýchvstalého začíná tím, že o něm učedníci spolu mluví. Že ti dva z Emauz vyprávějí, co zažili oni, jedenáct apoštolů spolu některými dalšími zase vypráví, co se stalo Šimonu Petrovi: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi“. Skoro by se chtělo říci, že toto mluvení o událostech, vzájemné sdílení prožitého, je jednou z okolností, jedním z důvodů, proč vzkříšený Kristus se znovu zjevuje, proč znovu přichází mezi své. A to je velmi důležitý a krásný detail...

Vyprávění o Pánu Ježíšovi, sdílení víry, mluvení o ní, o jejích tajemstvích, včetně sdílení zkušenosti této víry je totiž určitě jednou z příležitostí, jedním z prostředí, ve kterém se rád dává rozpoznat a zakusit vzkříšený Pán. Kam rád přichází. A to samozřejmě i dnes, protože všechno to Boží, o čem ve evangeliu, je vždy také nějakým prototypem toho, co se má nějak dít stále (to je ostatně principem celého hledání duchovního významu biblického textu).

Že tomu tak je, o tom přeci hovoří i naše vlastní zkušenost. Vždyť snad každému z nás se už někdy muselo stát, že jsme při nějakém společném mluvení o Bohu, při zaposlouchání se do svědectví křesťanského života někoho jiného, při různých duchovních rozhovorech, ve společenstvích, kde se víra sdílí (potažmo třeba i při výuce náboženství anebo studiu teologie), i třeba při našem vlastním mluvení o Bohu najednou pocítili jeho blízkost, že se nás Bůh dotýká, že nás sdílení o něm posiluje ve víře. „Kde jsou dva nebo tři ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ může přeci platit i o takovýchto rozhovorech, může také může znamenat „kde mluví dva nebo tři ve jménu mém, tam já rád přicházím vprostřed nich“.

I takovýto dotek Boží můžeme vnímat jako dotek Zmrtvýchvstalého, setkání s ním, jeho zjevení. Znamením, že je to skutečně on, že to není jen duch či přelud (či sugesce), je – podobně jako v dnešním evangeliu – nejprve soulad podoby doteku s Písmem, biblickým

obrazem, dějinným zjevením Boha, a pak vnitřní pokoj, který nám toto setkání přináší. Vnitřní pokoj, který sice nemusí být aktuálně tak intenzivní jako některé jiné vzednutí radosti, ale zato je trvalý, takový, který zůstává v srdci i po skončení „zjevení“, mluvení o Pánu. A hlavně je pokojem, který se rozlévá v našem srdci a životě jako Boží síla k větší víře, naději a lásce.

Vzájemné mluvení o Pánu Ježíšovi – jako jedna z forem jeho přichází, respektive jako jedna z možností, jak ho pozvat, jak mu příchod umožnit – je zvláště v naší nynější situaci stále přetrvávajících omezení a stále přetrvávající nemožnosti konání veřejných bohoslužeb velmi důležité. Mluvení o Pánu Ježíši, sdílení a zvěstování víry totiž možné je: doma, mezi nejbližšími, s jednotlivci, s nimiž se i v těchto dnech setkáváme, ale i se vzdálenějšími, třeba i s využitím různých technických vymožeností, klidně i obyčejného telefonu.

Kéž by naše rozmlouvání, k nimž nyní máme někteří možná více času než jindy (a Bohu díky, pokud spolu vůbec mluvíme), byla i nějak o Pánu Ježíši. Zvláště do nich může vzkříšený Pán Ježíš přijít, může nás potěšit, posílit, zapálit naše srdce a životy, a to tak mocně radostně, až se možná budeme divit. Jen mu k tomu dát příležitost... V každém případě je to nesrovnatelně lepší využití času než mnohahodinové surfování všech zpráv o koronaviru...